

AYŞE DENİZ YURDAKUL

ÖLDÜM VE DÖNDÜM

DESTEK YAYINLARI: 1436
KİŞİSEL GELİŞİM: 233

AYŞE DENİZ YURDAKUL / ÖLDÜM VE DÖNDÜM

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

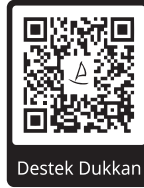
İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumahoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Küskü
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-200-4

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

AYŞE DENİZ YURDAKUL

ÖLDÜM VE DÖNDÜM

Ölüm Bir Son mu Yoksa Bir Başlangıç mı?

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜR / 8

ÖNSÖZ / 9

KURABİYE VE LİMON KOLONYASI / 11

NECATİ / 17

GERÇEK EVİM / 22

RENKLERİN DANSI / 29

ÖLÜMÜN SISLİ VADİSİNDE / 32

BİZİ AYIRAN NEHİR / 37

DUADAN DUVARLAR ÖR / 41

CENNETİN ÇOCUKLARI / 45

KAKTÜS ÇİÇEĞİ / 50

BAŞKA BENLER, BAŞKA BENLİKLER / 55

KELEBEK / 58

KUYUDAKİ ÇOCUK / 65

YAĞIZ BİR AT / 71

MEHMET EMİN / 76

MAVİ / 84

EL ELE / 91

GERİ DÖN KIZ ÇOCUĐU / 98

KENDİ CEHENNEMİM / 104

KARABAŞ / 109

YEŞİL GÖZLER / 117

BAŞKA ÂLEMLER / 122

GEÇMİŞTEN GELENLER / 131

ÖLÜME YAKIN DENEYİM

ÇALIŞMALARININ TARİHÇESİ / 137

ÖLÜME YAKIN DENEYİMLERE

BİLİMSEL BİR BAKIŞ / 141

Hayatta yaptığım en güzel üç şey olan Yunus, Kanat ve Kuzey'e...

TEŞEKKÜR

Röportajları yaparken bana canla başla yardım eden Deniz Yoruç'a çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın bu kitap da olmazdı Denizcim.

ÖNSÖZ

Kendimi bildim bileli bilinmeyen ile ilgiliydim. Annem, ben küçükken bolca görünmeyen arkadaşlarım olduğunu ve sürekli onlarla konuştuğumu anlatır.

Bilinmeyene meraklı bir çocuk için oldukça renkli bir evde büyüdüm çünkü annem tam bir kitap kurduydü. Evde büyük bir kütüphane vardı ve içerisinde her çeşit kitap bulunurdu. Okuma yazma öğrenir öğrenmez ben de o kütüphaneden faydalanmaya başladım. Dr. Raymond Moody'nin *Ölümden Sonra Hayat* isimli kitabını da orada buldum. Dr. Moody, hastanelerde Ölüme Yakın Deneyim yaşayan kişilerin hatırladıklarını derlemişti, kitap beni büyüledi. Ölümden sonra bir yaşam olma ihtimali küçük yaşlarımdan itibaren içime işledi.

Hayat beni oldukça fazla sağlık sorunu ile sınadı. Onlarca ameliyata girdim, birkaç kez ölümün kıyısından döndüm ve hiçbirinde Dr. Moody'nin kitabında anlatıldığı gibi deneyimler yaşamadım. Yakın bir zamanda tekrar ağır bir hastalık geçirdim ve tedavi sürecinde sürekli bunu düşünmeye başladım. Artık internet vardı ve Ölüme Yakın Deneyim'lere ulaşmak daha kolay bir hale gelmişti, pek çok kişi bu tarz deneyimlerini internette paylaşıyordu. Hâlâ böyle bir deneyim yaşamamış olmanın verdiği hayal kırıklığı ile Türkiye'deki Ölüme Yakın Deneyim'leri aramaya başladım ve bu konuda yapılmış kapsamlı bir araştırma olmadığını fark ettim.

Bu keşif beni farklı bir noktaya taşıdı. Acaba Ölüme Yakın Deneyim'ler kültürle ilgili bir şey miydi? Yerel bir olay mıydı? Türk insanı bunu yaşamıyor muydu? Bu sorunun cevabını mutlaka bulmam gerektiğini düşünüyordum. Sosyal medyadan bir çağrı yaparak Ölüme Yakın Deneyim yaşayanların benimle iletişime geçmesini rica ettim. Kısa sürede onlarca kişi bana ulaştı.

Sevgili Deniz Yoruç görüşmeler için bana yardım etti ve bize ulaşan kişilerle konuşmaya başladık. Bu görüşmelerde birkaç kuralımız vardı. Çok az soru soruyor, sadece dinliyor ve asla kimseyi yönlendirmiyorduk.

Anlatılan hikâyeler inanılmazdı. Hikâyeler biriktikçe bu deneyimlerin mutlaka herkesle paylaşılması gerektiğine karar verdim. *Öldüm ve Döndüm*'ü kitap haline getirmek artık kaçınılmazdı.

Paylaşılan deneyimlerde her ne kadar parlak ışık, sessizlik, huzur duygusu, ölmüş yakınlar, büyük bir aidiyet hissi gibi ortak temalar mevcut olsa da kitabı okurken her deneyimin eşsiz ve birbirinden oldukça farklı olduğuna şahit olacaksınız. Ölüm de yaşam kadar kişisel ve biricik miydi acaba?

Bu deneyimleri yaşayanlar yaşadıklarının gerçek olduğuna inanıyor, bundan hiçbir kuşkuları yok. Biz ise bu deneyimleri iki şekilde okuyabiliriz, anlatılanların gerçek olduğunu kabul ederek ya da bunların oksijensiz kalmış bir beynin ürettiği son hikâyeler olduğunu düşünerek... Hangi yorumu kabul edersek edelim bu hikâyeler etkileyciliklerini asla kaybetmiyor. Onları yaşayanlar öldüklerine ve döndüklerine inanıyorlar. Onlar ölümden sonra onları neyin beklediğini biliyorlar, bizler ise öğrenmek için beklemek zorundayız.

Beklerken, perdenin arkasına gizlice bir göz atmak isterseniz eğer, öldüğünü ve döndüğünü söyleyenlerin anlattıklarını dinleyebilirsiniz.

KURABİYE VE LİMON KOLONYASI

“Nerede olursanız olun ölüm size ulaşır. Hatta sağlam kalelerde olsanız bile...”

– Nisa Suresi 78. ayet

Y.G.B.

45 yaşında üç çocuk annesi bir öğretmen. 21 yaşındayken yazlıkta bacağına giren bir kramp yüzünden boğulmuş. Ölüme Yakın Deneyim’ini bu sırada yaşamış.

Ölüme Yakın Deneyim’inizi bizimle paylaştığınız için çok teşekkür ederiz. Bize biraz kendinizden bahsedip yaşadıklarınızı anlatabilir misiniz?

Olayı yaşadığımız yıl, yine annem ve kardeşlerimle çocukluğumdan beri her sene gittiğimiz yazlıktaydık, babam çalıştığı için o gelmemişti. O yaz üniversitede okuduğum İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olmuşum, öğretmen olmak istiyordum fakat nişanlım bir an evvel evlenmek istiyordu. Evlenirsek çalışmayacağımı hissediyordum. Nişanlımı çok seviyordum fakat kafam karıştı.

O sabah sitenin plajına indim. Annem kardeşlerimle beraber halasının kızının yakınlardaki evine gitmişti. Ben onlarla

gitmeyip biraz yalnız kalmak istemiştim. Her şeyi biraz önce olmuş gibi hatırlıyorum; üzerimde lacivert bir yüzücü mayosu vardı. Elimde bir dergi, annemin güzel yanmamız için hazırladığı ve kavanoza koyduğu tentürdiyotlu yağ karışımı ve plaj havlusu ile sahile indim. O zamanlar güneş ile kanser ilişkisini bilmiyorduk. Bronzlaşmak çok matah bir şeydi.

Sahil çok kalabalıktı, çoğu site sakiniydi. Çocukluğumuzdan beri her yaz oraya geldiğimiz için neredeyse herkesi tanıyordum. İnsanlarla selamlaştım, birkaç kişiyle ayaküstü konuştum. Sonra havlum kuma serdim. Dergimi ve kavanozu da yanına bırakıp denize gittim. Kumun ıslak kısmı ana baba günüydü. Sitenin küçük çocukları ellerinde kova ve küreklerle kumdan kaleler yapıyorlardı. Komşunun gelini Aysel Abla üç yaşındaki ikiz çocuklarını denize sokuyordu. Kendisi yüzme bilmediği için denizden çok korkardı, oğlanları hem ördekli deniz simitlerinin içine oturtmuş hem de kolluk takmıştı. Denizin kıyıya yakın kısmı neredeyse hıncahınç doluydu. Ben oldukça iyi bir yüzücüyümdür, düzenli kulaçlar atarak kıyı kalabalığını arkamda bırakıp dubalara doğru yüzdüm. Dubanın bir tanesine tutunup arkaya dönerek kalabalık ve gürültülü kıyıya baktım, sonra dubanın öbür tarafına baktım. Deniz çarşaf gibi dümdüzdü, açıklar nasıl da huzur dolu görünüyordu.

Normalde yapmadığım bir şeyi yapıp dubaları geçmeye karar verdim. Dubaları geçmemek konusundaki dikkatim boğulma korkusundan kaynaklanmıyordu. Dubaları geçen bir çocuk açıklarda dalarken onu görmeyip üzerinden geçen bir sürat motorunun pervanesi çocuğun kafasını koparttı diye anlatırlardı. Bu büyük ihtimalle bir şehir efsanesiydi ama o kadar çok duymuştum ki böyle bir şeyin korkusu iliklerime işlemişti.

Kendi kendime “Nasıl olsa daldığım falan yok, kulaç atıyorum, bir tekne gelirse görürüm, o da beni görür” dedim. Sarıl-

diğim dubayı bırakıp açıklara doğru yüzmeye başladım, ılık ve tuzlu su, sessizlik, sonsuz gibi görünen durgun deniz... Nasıl da huzurluydum. En fazla on beş yirmi kulaç atmış olmalıydım ki birdenbire sağ bacağımda hissettiğim korkunç bir ağrı, spazm ve kramp ile durdum. Bu ağrı bütün bedenime yayıldı, yüzmek ya da hareketsiz durmak mümkün değildi, suyun yüzeyinde kalabilmek için çırpınmaya başladım fakat bacaklarımı kıpırdatamıyordum, kendimi kollarımla suyun üzerinde tutmaya çalışıyordum. Bir yandan da avazım çıktığı kadar “İmdat!” diye bağıryordum fakat sesimin kıyıda duyulmayacağına emindim, bu da paniğimi ve çırpınışımı artırıyordu. Üstelik bağırırken su yutmaya da başlamıştım, denize batıp zorla kendimi yukarı çektiğimi hatırlıyorum, sonra iyice derine battım, çok fazla su yuttum ve her şey birdenbire sessizleşti. Artık kıpırdamıyordum ama müthiş bir huzur içindeydim, içimden bir ses öldüğümü söylüyordu fakat kendimi çok mutlu hissediyordum. Etrafımda ışık huzmeleri dolanıyordu, hayatım boyunca bu kadar sakin ve huzurlu olmamıştım.

Sonra birdenbire, sanki bir elektrik süpürgesi ruhumu denizin içindeki bedenimden çekti, çok kuvvetli, etrafımı görmemi engelleyecek kadar kör edici derecede kuvvetli ve sıcacık beyaz bir ışık içindeydim. Hiç ama hiç korkmuyordum, sanki korku ve şaşkınlık gibi hisleri hiç bilmiyor gibiydim. Işığın kuvveti yavaşça azaldı ve çocukluğumdan hatırladığım bir mutfakta, anneannemin mutfakta olduğumu gördüm. Her şey tam hatırladığım gibiydi ve tamamen gerçekte, bir hayal ya da rüya gibi değildi, tamamen orada olduğumu hissediyordum. Mutfaktaki antenli radyo açıldı, anneannemin çok sevdiği bir tango çalıyordu: “*Papatya gibisin, beyaz ve ince, eziliyor ruhum seni görünce...*” Mutfak kapısı açıldı ve içeriye anneannem girdi. Anneannem kalp krizi geçirip öleli yaklaşık üç sene olmuştu. Öldüğünde yaşlı ve oldukça şişmandı, karşımdaki anneannem ise gencecikti, sanırım otuzlu yaşlarındaydı, beyaz bir

şilebezi elbise giymiş, uzun sarı saçlarının üzerine pembe-beyaz bir yemeni sarmıştı. Onun bu halini ben sadece annemin fotoğraf albümlerinde görmüştüm, oysa şimdi karşımdaydı, tamamen gerçekte, koşup ona sarıldım, sıcacıktı, kurabiye ve limon kolonyası kokuyordu. “Anneanne ben öldüm mü?” diye sordum. “Şimdilik evet, sandalyeye otursana biraz konuşalım” dedi.

Sandalyeye oturdum, korkmak bir yana hâlâ büyük bir huzur ve mutluluk içindeydim. “Burası cennet mi?” diye sordum. Kocaman gülümseyerek, “Hayır, burası seninle iletişim kurabilmem için tasarladığımız bir yer” dedi. “Kafanın karışık olduğunu biliyorum ama tek bir şeyi seçmek zorunda değilsin. Sen çok becerikli bir çocuksun, düşündüğünden çok daha güçlüsün. Bir şey yapmak için bir başka şeyden vazgeçmene gerek yok. İkisini birden yapabilirsin. Önünde uzun ve mutlu bir yaşam var, hikâyen bitmedi, daha yeni başlıyor. Seni sadece çok kısa bir süreliğine göreceğim. Şunu bil ki ben ve daha birçok kişi yaşamının her anında seni seyrediyor ve koruyoruz. Bundan çok sonra, uzun bir hayat yaşayıp yaşlı bir kadın olarak öldüğünde seni almaya yine ben geleceğim. Bu mutfakta tekrar buluşuruz. Şimdi git ve yapabileceğin her şeyi yap, annene de ne kadar iyi ve mutlu olduğumu söyle...”

Sonra ismimi söyleyerek “Uyan!” diye bağırdı. Birden genzimin yandığını, burnumun tıkalı olduğunu ve zorlukla nefes aldığımı hissettim. Sitenin kumsalında sırtüstü yatıyordum. Aysel Abla dubalara kadar yüzdüğümü ve dubaları da geçtiğimi görmüş. İçine kötü bir his gelmiş, çocukları denizden çıkartıp beni izlemeye başlamış, bacağıma kramp girdiği ve çırpınmaya başladığım anda çılgınlık atarak herkesin dikkatini çekmiş, bir grup genç lastik bota atlayıp hızla yanıma gelip beni denizden çekip çıkarmışlar. Bota aldıklarında nefes almıyormuşum. Hızla kıyıya getirmişler, sitedeki birisinin tıp öğrencisi akrabası da sahildeymiş, bana dakikalarca suni teneffüs yapmış, gözlerimi açtığımda neredeyse tüm site başımdaydı, herkes bağırip alkışlamaya başladı. Hem şaşırdım hem de utandım.

Bu deneyimden sonra hayatınızda neler değişti ve bu olanları kimseye anlattınız mı?

Yaşadıklarım benim için tamamen gerçektir fakat kimsenin bana inanmayacağını düşünüyordum. Kocam dahil hiç kimseye bunları anlatmadım. 14 sene sonra ilk kez bütün her şeyi anlatıyorum ve işin tuhafı bütün her şeyi olduğu gibi hatırlıyorum.

Anneanneme söz verdiğim için anneme onun iyi ve mutlu olduğunu söylemem gerekiyordu fakat ben öldüm ve dirildim diye anlatamazdım. Aradan birkaç ay geçtikten sonra bunları sanki rüyamda görmüşüm gibi kendisine anlattım.

Kazadan sonra nişanlım evlenme teklif etti, ona çalışmak istediğimi ancak bunu kabul ederse kendisi ile evlenebileceğimi söyledim. İtiraz etmedi. Özel bir kolejde İngilizce öğretmeni olarak işe girdim, hâlâ orada çalışıyorum. İki oğlum bir kızım ve çok mutlu bir evliliğim var.

O olayı düşünmeden geçirdiğim neredeyse bir günüm bile olmadı. O kazadan sonra bütün korkularım ve kendime olan güvensizliklerim ortadan kalktı. Altıncı hissim çok güçlendi. En önemlisi sürekli korunduğumu ve anneannemin hep yanımda olduğunu biliyorum. Ölümünden de korkmuyorum artık, ölünce kurabiye kokulu bir mutfakta anneannemin beni karşılayacağını biliyorum.

Bu olaydan önce dini inançlarınız kuvvetli miydi? Ölümüne Yakın Deneyim'den sonra inançlarınız güçlendi mi?

Açıkçası koyu dindar bir aile değildik. Ben bu duruma Türk tipi dindardık diyorum. Ramazanda oruç tutulurdu, Kurban Bayramı'nda koyun kesip etini dağıtırdık. Babam arada sırada